

Theo & Marianne Hoogstraaten

(ff) OUT!

YA THRILLER

Uitgeverij Holland - Haarlem

Dit boek kan gekozen worden
door de Jonge Jury 2013
www.jongjury.nl

www.marianne-en-theo-hoogstraaten.nl
www.uitgeverijholland.nl

Theo en Marianne Hoogstraaten

(ff) Out

Omslag: Studio Jan de Boer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen,
of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

© Theo en Marianne Hoogstraaten, 2011

ISBN E-boek 9789025112103

NUR 284

Deel1

Proloog

‘Brice! Doe normaal!’ gilt Kimberley.

Hij neemt de bocht zo snel dat ze tegen hem aan valt. Onder haar gieren de autobanden over het asfalt. Daarna zwelt het gejack van de motor weer aan. Witte strepen op de weg flitsen steeds sneller voorbij. Brice doet het grote licht aan. Ineens lijkt het alsof ze door een tunnel van bomen vliegen.

Om de mond van Brice speelt een geamuseerd lachje, ziet ze als ze een snelle blik opzij werpt. Ze mag niet laten merken dat ze bang is. Dan geeft hij juist extra gas om haar te plagen. Ze windt zich erover op. Alsof hij hun uitgaansavond al niet genoeg heeft verpest. Het liefst zou ze zijn borst met haar vuisten bewerken, uit pure frustratie. Dat is echter het laatste wat ze nu moet doen. Waarom zeggen de anderen niks? Is zij de enige die doodsbang is?

Ze draait zich om naar Lianne, die verstrengeld met Frank op de achterbank zit, twee octopussen die hun tentakels om elkaar heen hebben geslagen en zich aan elkaar vastzuigen.

‘Dit is niet normaal meer. Hij scheurt als een gek. Zeggen jullie er ook eens wat van,’ roept Kimberley naar het vrijende tweetal.

‘Niet zo hard, Brice,’ lispelt Lianne als haar mond even van die van Frank is losgeweekt. Ze zucht diep en perst haar lippen meteen weer op de zijne. Bijna valt ze over hem heen als de auto opnieuw door een bocht raast.

‘Je bent gestoord, Brice!’ schreeuwt Kimberley. ‘Wil je ons dood hebben?’ Opeens wordt ze overvallen door afschuwelijke, bloedige beelden.

‘Komt goed, schatje.’ Brice’s zelfverzekerde toontje maakt haar razend. Hij leunt ontspannen achterover. Zijn linkerhand ligt losjes op het stuur, zijn rechter op haar bovenbeen. Hij haalt die alleen weg om te kunnen schakelen. Vaak gebeurt dat niet, want de meeste bochten neemt hij in de hoogste versnelling. Hij knijpt zachtjes in haar dijbeen, slaat dan zijn arm om haar schouders en probeert haar naar zich toe te trekken.

‘Idiot,’ sist ze terwijl ze zijn arm wegduwt. ‘Dit is bloedlink. Je hebt gedronken en je rijdt veel te hard.’

‘Gedronken.’ Hij lacht. ‘Een paar biertjes, dat is alles. Moet je kijken hoe goed ik nog kan rijden.’ Hij laat de auto een paar slingers over de weg maken, rakelings langs de bomen.

Kimberley schreeuwt het uit. Ook op de achterbank ontstaat nu onrust. 'Hallo Brice. Wil je ons allemaal in een doods-kist?' vraagt Frank. Zijn stem klinkt minder vast dan die van Brice.

Kimberley draait zich om en kijkt hem dankbaar aan. Brice heeft lang niet zo veel gedronken als Frank, dat is wel waar. Maar waarom doet hij zo stoer? Omdat Joël achter in de bagageruimte zit soms? Brice en Joël beginnen zich altijd meteen uit te sloven als ze elkaar in het vizier krijgen. Een 'ik ben in alles net iets beter dan jij' competitie. Of zou Brice het doen om indruk te maken op het grietje dat Joël vanavond heeft gescoord? Ze hebben haar in de achterbak van de auto moeten tillen, want ze was stoned als een garnaal. Roxanne heet ze, een veel te mooie naam, een veel te knap smoeltje, een veel te grote bek en een te diep décolleté. En uiteraard een vervalste ID. Supermakkelijk, vertelde ze met een gezicht alsof het niets voorstelde. Wat vaseline, plakband, een minstickertje met je nieuwe geboortjaar en een vet-tig hoesje. Je moest er alleen nog voor zorgen dat de uitsmijter van een disco niet te nauwkeurig keek. Lief naar hem kijken, wat voorover buigen voor extra inkijk en je was binnen.

Kimberley haat het dat jongens als Joël op zulke jonge grietjes vallen. Ze zijn nog lekker groen en veel gewilliger dan meisjes van haar leeftijd. Lekker als tussendoortje. Daarna kunnen ze opscheppen over nieuwe wegen die ze hebben geopend, over gebruiksklaar maken, dat soort walgelijke shittaal. Ze razen op een kruispunt af, een voorrangskruising, volgens het oplichtende verkeersbord. Onwillekeurig zet Kimberley zich schrap omdat Brice wel op zijn rem zal gaan staan. Niet dus.

Ze schreeuwt het uit van angst, voelt haar maag omhoog komen. Dan dendert de auto het kruispunt over.

'Klootzak!' snauwt ze. 'Je had moeten remmen. Als er een auto van rechts was gekomen, dan... dan...' Ze begint te stotteren van de zenuwen.

Brice heeft wat gas teruggenomen en tuurt strak in de achteruitkijkspiegel. Zij lijkt niet te bestaan.

'Joël,' roept hij over zijn schouder.

'Hallo, ik ben bezig hoor,' klinkt het achter in de auto. Roxanne lijkt enigszins tot leven te zijn gekomen, want ze giechelt overdreven.

'Kijk eens door de achterrauit,' zegt Brice.

Automatisch draait Kimberley zich ook om. Joëls hoofd verschijnt achter de

achterbank. Brice heeft de hoedenplank weggehaald, zodat Joël en Roxanne daar makkelijker een liefdesnestje konden bouwen, zoals Joël het noemde. Een eind achter hun auto is een koplamp opgedoken, die langzaam dichterbij komt.

‘Een scooter,’ zegt Joël.

‘Shit! Zijn ze ons toch achterna gekomen. Wat ben jij een stomme trut geweest, Lianne. Je had nooit mogen zeggen waar we naartoe gingen.’

‘Hallo, Brice. Hoe kon zij dat nou weten?’ neemt Frank het voor zijn vriendinnetje op.

‘Waar gaat dit over?’ wil Kimberley weten.

‘Dat moet je aan Joël vragen.’

‘Kun je beter niet weten, Kim,’ zegt die. ‘Kom op, Brice. Gewoon effe gassen. Deze kar is veel sneller dan zo’n fokking scooter, toch?’

‘Doe ik,’ mompelt Brice terwijl hij het gaspedaal diep indrukt.

De wagen accelereert zo snel dat Kimberley naar adem hapt terwijl ze tegen de rugleuning wordt geperst. De witte strepen op de weg flitsen voorbij, sneller en sneller. De auto begint licht te trillen. Brice heeft zijn hand van haar dijbeen weggehaald. Hij klemt het stuur met beide handen vast.

‘Hij blijft achter,’ roept Joël opgewonden.

Achterin lijkt het misschien minder eng dan voorin, denkt Kimberley. Ze heeft haar kaken op elkaar geklemd. Haar hart bonkt als een bezetene. Het zweet breekt haar uit.

‘Brice, alsjeblieft, niet zo hard. Doe het voor mij,’ krijgt ze er met moeite uit.

Roxanne - zaterdag 11.40 uur

‘Doe niet zo gestrest, mam. Ze komt heus wel.’

‘Ik had nog even met haar willen praten.’ Roxannes moeder frunnikt nerveus aan haar halsketting en kijkt voor de zoveelste keer op haar horloge.

‘Jullie hebben door de telefoon al genoeg over mij geroddeld.’ Roxanne trekt haar wenkbrauwen op en produceert een lief lachje. ‘Alles is toch al afgesproken? Wat kan er nou misgaan?’

‘Ik had het gewoon prettig gevonden als ik je met haar had zien weggrijden.’ Roxanne haalt haar schouders erover op. Haar moeder is overbezorgd om haar, daar is ze wel aan gewend. Stom toeval dat net nu de auto van Liannes moeder niet wil starten. Ze heeft gisteren haar lichten laten branden. Accu leeg! Wordt snel opgelost door de wegenwacht en daarna komt ze haar direct ophalen, verzekerde Liannes moeder bijna drie kwartier geleden door de telefoon.

‘Nu moet jij hier afsluiten en daar ben ik niet blij mee.’

Typisch haar vader. Hij kijkt erbij alsof hij zojuist een oorwurm heeft doorgeslikt.

‘Ik kan echt wel een deur op slot draaien, hoor,’ zegt Roxanne verongelijkt.

‘Zijn alle lichten uit, staan de lamellen in de goede stand, zijn de tussendeuren open?’ somt haar vader op.

Roxanne zucht en gluurt door haar wimpers naar het gezicht van haar vader. Zijn lippen vormen een bijna rechte streep onder zijn al even rechte neus, twee lijnen die haaks op elkaar staan. Zijn hoekige kin en zijn bijna vierkante kop met gemillimeterd haar geven hem een militaire uitstraling. Maar schijn bedriegt. Hij is helemaal niet stoer, wel een vervelende zeurpiet, die eeuwig loopt te vitten, omdat ze de kraan heeft laten druppen, een licht niet heeft uitgedaan, haar kamer niet voldoende heeft opgeruimd, te laat is opgestaan of een paar minuten te laat is thuisgekomen. Om gek van te worden. Hoe is haar moeder in vredesnaam op zo’n pietje precies verliefd geworden? ‘Als je wilt zal ik alles nog een keer nalopen,’ biedt ze aan.

‘Liever niet. Alles is nu goed geregeld. Blijf maar op je kamer, dan hoef je

straks alleen maar in de hal te zijn.’

Daar staan ze nu ook, in afwachting van de Schipholtaxi die haar ouders naar het vliegveld zal brengen. De koffers staan klaar, die van haar ouders met plastic labels van de reisorganisatie, de hare nog met een sticker van het hotel aan het Gardameer waar ze vorig jaar zijn geweest.

‘Alarm inschakelen, het slot van de voordeur twee keer omdraaien en wachten tot de waarschuwingspiepjes van het alarm niet meer te horen zijn,’ vervolgt haar vader.

‘Goed pap. Komt helemaal in orde.’

‘Misschien is Liannes moeder er toch eerder dan onze taxi,’ zegt haar moeder hoopvol.

Vorig jaar kwam die taxi tot woede van haar vader bijna een half uur te laat. Hij moest namelijk nog andere passagiers oppikken. Ze zijn toen met z’n drieën twee weken in een hotel in Italië geweest, een vakantie met maar twee lichtpuntjes. Het ene was het zwembad bij het hotel waar ze het grootste deel van de vakantie heeft liggen zonnen. Het andere was Luciano, met wie ze allerlei spannende afspraakjes maakte om aan het toezien oog van haar ouders te kunnen ontsnappen. Luciano was veel te oud voor haar, volgens haar vader. Begreep ze dan niet dat zo’n Italiaanse jongen dáár alleen maar op uit was? Wáárop precies zei hij er niet bij. Dat was de afdeling van haar moeder. Die vertelde een lachwekkend verhaal over een meisje van haar leeftijd, dat tijdens een vakantie door zo’n jongen zwanger was gemaakt. ‘Heeft dat zich soms afgespeeld in de middeleeuwen?’ had ze met een uitgestreken gezicht gevraagd. ‘Tegenwoordig heb je daar toch condooms voor.’

Haar moeder had haar aangekeken of ze zojuist had verteld dat ze al zwanger was.

‘Roxanne, je bent pas veertien. Dan zeg je zulke dingen niet. En je vader heeft gelijk. Een jongen van zijn leeftijd wil dingen waar jij nog lang niet aan toe bent.’

“Dingen.” Ook haar moeder had moeite er een naam aan te geven.

‘Neuken, bedoel je,’ had ze er wél een naam aan gegeven. ‘Daar begin je toch mee op je veertiende?’

Dat had ze beter voor zich kunnen houden. Ze mocht opeens niet meer alleen achterblijven in het hotel als haar ouders een uitstapje in de omgeving

maakten. Naar Florence bijvoorbeeld. Een prachtige stad, die ze móest hebben gezien. Een of andere stomme Dom, met ertegenover een vierkant gebouw met wereldberoemde bronzen deuren waar toeristen zich voor verdrongen. Je kon beter in de rij gaan staan bij Mac Donalds, dan kreeg je tenminste nog waar voor je geld. De volgende dag moest ze mee naar Sienna, met alweer een Dom, de buitenkant vol met zwart-witte strepen. Net een uit zijn krachten gegroeide zebra. Prachtig, volgens haar ouders. Nog prachtiger als ze op een redelijke tijd terug waren in het hotel, wat haar betreft. Dan kon ze nog even wegglippen om Luciano te zoeken.

Stomvervelend was die vakantie geweest, ook al lieten haar ouders tot vervelens toe horen hoe gezellig ze het wel niet vonden met z'n drietjes.

'Probeer het dit jaar eens met z'n tweetjes,' had ze voorgesteld toen ze over de vakantie begonnen. 'Dat is vast nóg gezelliger. Dan kunnen jullie ouwe-mensen-dingen doen waar ik toch niets aan vind. Ik mag vast wel een tijdje bij Lianne logeren.'

Er was lang en breed over gepraat. Uiteindelijk leken ook in de ogen van haar ouders de voordelen groter dan de nadelen. Ze waren dan niet afhankelijk van het hoogseizoen. In het voorjaar waren hotels veel goedkoper en het was er vooral rustig en nog niet zo warm. Geen lawaaiige jongelui die tot diep in de nacht de beest uithingen en de volgende dag bij het zwembad hun roes uitsliepen, zoals vorig jaar. Een vorm van degeneratie, volgens haar vader. Ze had maar niet gevraagd wat hij daar precies mee bedoelde. Zijn afkeer droop ervan af en dat zei genoeg. Haar vader kon het beste maar naast een begraafplaats vakantie houden.

Buiten passeert langzaam een minibusje, ziet ze door de ruit van de voordeur. De chauffeur lijkt op zoek naar een parkeerplaats.

'Dat is hem,' zegt haar moeder. 'Dan bel ik Liannes moeder wel vanaf Schiphol. Zeg je dat tegen haar?'

Roxanne zucht diep. Bijna medelijdend kijkt ze naar de vingers van haar moeder, die onophoudelijk aan haar kettinkje friemelen.

Haar vader doet de voordeur open en rolt de koffers naar buiten. Haar moeder trekt haar tegen zich aan.

'Zul je voorzichtig zijn, Roxanne? Geen rare dingen doen. Beloof je dat?'

'Tuurlijk, mam. Je kent me toch.'

'Juist daarom.'

Ze krijgt een aai over haar hoofd. De ogen van haar moeder worden een beetje vochtig.

‘Ik kan heel goed op mezelf passen, hoor. En Liannes ouders zijn er ook nog.’ Haar moeder knikt en kijkt naar de taxichauffeur, die naar hen toe komt lopen.

‘Goedemorgen. Familie De Vries?’

‘Klopt,’ antwoordt haar vader.

‘Ik sta een stukje verderop. Zal ik een koffer meenemen?’

‘Graag. Dank u wel.’

‘Nou, tot over een week dan, Roxanne. Vergeet je het alarm niet?’

Hij kust haar vluchtig op allebei haar wangen.

‘Toch jammer dat Liannes moeder er nog niet is,’ begint haar moeder weer.

‘Ik had willen weten hoe het vanavond precies gaat, na het schoolfeest.’

Haar vader kijkt haar verwonderd aan. ‘Jullie worden toch opgehaald, neem ik aan?’

‘Dat is het hem juist. De dames vinden het kinderachtig om door hun vader te worden opgehaald van een feestje. Dat zei Lianne gisteren.’

Roxanne verbijt zich. Waarom moet haar moeder daar nu op het allerlaatste moment nog over beginnen? Ze had zo gehoopt dat ze het zou vergeten door alle drukte van het inpakken.

‘Waarom vertel je me dat nu pas?’

Haar vader kijkt verstoord. Als zijn dochter naar een feestje wil, oké, maar dan komt hij haar wel ophalen. Een meisje van vijftien ’s nachts alleen over straat, is vragen om problemen. Er loopt zo veel tuig langs de weg, bezopen of onder invloed van drugs.

‘Sorry. Niet meer aan gedacht.’

‘Daar kun je het straks toch met Liannes moeder over hebben als je haar belt, mam,’ stelt Roxanne snel voor.

Haar vader zwaait naar de taxichauffeur om duidelijk te maken dat ze eraan komen.

‘Goed,’ zegt hij dan. ‘Als jullie niet worden opgehaald, dan sta ik erop dat jullie een taxi nemen.’

Hij haalt zijn portemonnee tevoorschijn en geeft haar een briefje van vijftig euro. Roxanne zet grote ogen op.

‘Dat is toch veel te veel.’

‘Maakt me niet uit. De rest mag je houden. Als je maar belooft dat jullie een taxi nemen.’

‘Oké, beloofd,’ zegt ze terwijl ze het geld in haar zak stopt. ‘Jullie hoeven je echt geen zorgen te maken. Een heel prettige vakantie. Sturen jullie een sms’-je als jullie zijn aangekomen?’

‘Natuurlijk, schat.’

Haar vader sjuwt een koffer naar het busje. Roxanne loopt met haar moeder mee. Opnieuw kussen ze elkaar voordat ze instapt. Haar vader is naast de chauffeur gaan zitten. Hij glimlacht naar haar.

‘Ik vertrouw op je, Roxanne,’ zegt hij voordat hij het portier dichttrekt.

Ze zwaait het busje na totdat het om de hoek uit het zicht is verdwenen. Dan keert ze zich om en loopt langzaam terug. In de hal gaat ze op haar koffer zitten. Vreemd voelt dat, voor het eerst van haar leven een week zonder haar ouders. Maar ook heel lekker. Geen gezeur, geen gedoe. Liannes ouders zijn veel gemakkelijker dan de hare. Het gaat vast een geweldige week worden.

2.

Frank - zaterdag 14.20 uur

Ontmoedigd zet Frank de gitaar in een hoek van zijn kamer. Hij heeft dat ding al twee weken in huis, maar de beloofde heavy sound heeft hij er nog niet uit gekregen. Wel doen zijn vingertoppen zo pijn, dat hij er niet eens meer een pukkel mee kan uitdrukken.

Binnen een paar weken speel je de sterren van de hemel, stond in de brochure. Daarna een verhaaltje waaruit hij vooral de bewonderende blikken van je vrienden en het middelpunt van feestjes heeft onthouden. Waar vrienden stond las hij automatisch meisjes en dat middelpunt was natuurlijk het podium, met hem in de spotlights.

Enthousiast had hij het cursusboekje opengeslagen en de diagrammen van de zes snaren bestudeerd. De vingers van zijn linkerhand kregen een nummer. Op de snaar die hij moest indrukken was een rondje getekend, ook met een nummer. Een eitje, leek het. Er stond alleen niet bij dat die snaren vervloek-

te scherp waren en dat je je vingers in allerlei spastische kronkels moest leggen om ze op de juiste plek in te drukken. En dan moest je die gitaar ook nog zelf stemmen, met een stom plastic fluitje, waar na één keer flink blazen al een koperen stripje uit kwam vliegen. Eigen schuld. Hij had zacht en gelijkmatig moeten blazen, las hij achteraf in het boekje.

Hij laat zich op zijn bed ploffen en staart verveeld naar de poster op de muur ertegenover. Jongens met gitaren, korte leren jacks, gestyled haar in blitse kleuren. Erachter een drummer die zo fanatiek beweegt, dat hij niet scherp op de foto is gekomen. Drummen is vast minder moeilijk te leren dan gitaarspelen. Een tijdje geleden heeft hij een advertentie gezien van een drumstel met gratis cursus. Misschien dat hij die moet proberen.

Beneden in de hal klinkt de gong. Een normaal huis heeft een bel, maar zijn ouwelui moesten per se een dingdong hebben. Dat klinkt wat beschaafder. Past helemaal bij zijn ouders: muziek niet te hard, hard praten in de tuin is ordinair en de buren moet je netjes gedag zeggen. Toen hij nog jong was had hij dat allemaal niet zo in de gaten, maar nu komt het zijn neus uit.

Opnieuw galmt de gong door de hal. Frank springt op, loopt zijn kamer uit en haast zich de trap af. Zijn moeder zal wel zijn gaan tennissen, al heeft hij haar niet horen weggaan.

Het is Joël, ziet hij door het ruitje in de voordeur. Vanonder zijn eeuwige baseballpet staren Joëls ogen in de verte. Volgens zijn pa is die pet direct na zijn geboorte op zijn hoofd geïmplanteerd in plaats van haren en is het ding uit zichzelf mee gaan groeien.

‘Hoi,’ zegt hij als hij opendoet. ‘Audry is niet thuis, hoor.’

Sinds Joël zich heeft laten ontvallen dat hij Audry een lekker wijf vindt, plaagt hij hem ermee. Audry is negentien, zit op het hbo en is voor Joël onbereikbaar. Volgens Audry lijkt Joël een vis op het droge die tevergeefs naar lucht hapt zodra zij in zijn buurt komt.

‘Daar kom ik niet voor,’ zegt Joël met een brede grijns. ‘Wel hiervoor.’ Hij houdt een literfles met een of andere drank omhoog.

‘Wat zit daarin?’

‘Dat vertel ik je zo.’

Het klinkt nogal geheimzinnig, vindt Frank. Dat is hij niet van zijn vriend gewend.

‘Kom maar mee naar boven,’ zegt hij nieuwsgierig.
Terwijl Joël in een stoel ploft, zet Frank het volume van zijn versterker op bijna maximaal.
‘Er is niemand thuis,’ roept hij boven het lawaai uit. ‘Effe de burens wat opschudden. Die ouwe zeikerds zitten de hele dag met een kop thee over de geraniums naar buiten te gluren. Wedden dat ze binnen vijf minuten komen aanbellen?’
‘Krijg je dan geen gedonder met je pa?’
Frank haalt zijn schouders op. Dan deint zijn hoofd weer mee op het ritmische gedreun.
Op het gezicht van Joël, die vlak naast de geluidsbox zit, verschijnt al snel een grimas. Hij duwt zijn handen tegen zijn oren.
‘Dimmen, man,’ roept hij. ‘Ik krijg koppijn.’
Grijnzend draait Frank het volume weer lager. ‘Loser,’ zegt hij smalend. Hij kijkt nieuwsgierig naar de colafles. ‘Nou, wat zit erin?’
‘Ghb.’
Frank bekijkt de fles alsof het een compleet nieuwe uitvinding is.
‘Een literfles vol? Hoe kom je daaraan?’
‘Gejat. Van Katja.’
‘Jatten van je zus?’ Frank staart Joël verbijsterd aan. ‘Dat doe je toch niet, man?’
‘Ik betaal haar weer terug. Geleend van mijn zus, had ik beter kunnen zeggen.’
‘Maar hoe komt Katja dan aan zo’n volle fles? Dat is handel, man. Opdelen in kleine porties en je verdient zo een paar honderd euro.’
Op Joëls gezicht verschijnt een lepe grijns.
‘Het duurde even, maar je hebt het toch door. Bij de drogist kun je plastic buisjes van vijftig milliliter kopen en als je die voor de helft vult, dan krijg je veertig buisjes vol. Per stuk acht euro. Een mooie prijs. Dat wordt een kas-kraker, man.’
‘Maar... Hoe komt Katja aan die volle fles?’
‘Zelf gemaakt. Ze heeft er nog een staan, als voorraadje. Ze is het hele weekend weg, dus ze merkt pas maandag dat er een verdwenen is. Als ze het al merkt... En dan betaal ik haar meteen terug. De winst is voor mij, natuur-

lijk.'

Moet hij dit nou afkeuren, of moet hij Joël om zijn slimheid bewonderen, vraagt Frank zich af. Katja is zwaar verslaafd aan dat spul en is bezig met de zoveelste poging om af te kicken. Best een treurig geval, die Katja. Door haar studie kon ze soms nachtenlang niet slapen en slaappillen van de huisarts hielpen niet meer. Toen heeft ze ghb geprobeerd, op aanraden van een vriendin. Het leek wel een wondermiddel, zo goed als ze erop sliep. Daarom wilde ze over gevaren ervan niets horen. Ongemerkt is ze steeds een beetje meer van dat spul gaan gebruiken. Joël heeft hem dat een paar maanden geleden verteld, omdat hij wilde weten hoe zijn vriend zo makkelijk aan ghb kon komen. Van zijn zus, dus. Die gebruikte het al een paar jaar.

'Sinds wanneer maakt Katja dat spul zelf?'

'Pas. Omdat het steeds duurder wordt en zelf maken spotgoedkoop is.'

'En waarom meteen twee flessen?'

'Als je de grondstoffen groot inkoopt, ben je nog goedkoper uit. Weet je wat er werkelijk in die flessen zit?'

Frank schudt zijn hoofd. Hij heeft geen zus die studeert voor gifmengster.

'Verfstripper en gootsteenontstopper, gemengd en gekookt volgens speciaal recept, met nog wat spul.' Joëls gezicht vertrekt in een megagrijs. 'Kosten per fles: veertig euro. Opbrengst: minstens driehonderd euro. Daar staan dus tweehonderdzesstig euri op mij te wachten, of op ons, als je meehelpt met verkopen en overgieten. Tweehonderd voor mij, zestig voor jou. Deal?'

Frank aarzelt. Hij is geen watje, maar hij wil ook geen drugsdealer worden. Die ghb lijkt misschien onschuldig als je er af en toe wat van gebruikt, maar voor je het weet ben je eraan verslaafd en krijg je allerlei bijwerkingen.

'Toch maar niet,' zegt hij ten slotte. 'Ik vind het een beetje te link. Als ik jou was zou ik die fles terugzetten, nu het nog kan.'

Joëls mondhoeken zakken teleurgesteld naar beneden.

'Meen je dat nou?'

'Ja. Een of twee buisjes, oké. Maar zoveel?'

'Dus ik kan twee buisjes aan je kwijt,' stelt Joël opgelucht vast. 'Omdat je mijn vriend bent, krijg je ze voor vijftig procent van de verkoopprijs. Goed?' Frank knikt maar wat.

'Dat is dan geregeld. Voor de rest vind ik wel een oplossing. Eh... ga jij van-

avond weer uit met dat lekkere ding van vorige week?' wil Joël weten.
'Ja. En ze heeft een naam, hoor.'
Joël grijnst. 'Lianne, toch?'

3.

Lianne - zaterdag 15.10 uur

'Kijk voor je, stomkop.' Lianne werpt de jongen een minachtende blik toe. Zijn spijkerbroek is wel oké, maar het vettige fleecjack met capuchon erboven is om te janken, net als zijn kop vol rode puisten. Ze gruwet bij de gedachte dat hij er per ongeluk een openkrabt.

'Hebben we iets van je aan? Ben je soms een mietje?' doet Roxanne er nog een schepje bovenop.

Het gezicht van de jongen verschiet van wit naar rood, hij keert zich om en loopt snel de andere kant op.

'Misschien heeft hij gezien wat jij in je tas hebt en wil hij passen,' giechelt Lianne.

Ze lopen gearmd door de drukke winkelstraat, allebei met een grote plastic tas vol kleren die ze net hebben gekocht.

'Met jou winkelen is veel leuker dan met mijn moeder,' zegt Lianne. 'En je koopt heel andere dingen.'

'Als mijn vader ziet wat ik heb gekocht, springt hij uit het vliegtuig en laat hij het me regelrecht terug brengen.' Roxanne kijkt haar aan. 'Je weet toch wel zeker dat jouw ouders niet moeilijk gaan doen, hè, als ze mijn kleren zien.'

'Nou,' grinnikt Lianne. 'Het is wel op het randje. Dat topje zou ik niet thuis aantrekken maar ergens anders, op een toilet of zo. De rest kunnen ze toch niet zien, dus dat is geen probleem.'

Roxanne werpt snel een blik in de tas met haar nieuwste aankopen: behalve een laag uitgesneden topje, een strakke spijkerbroek, een push-up beha en een bijpassend stringetje.

'Ik dacht dat jij zo'n beetje alles mocht. Misschien zijn alle ouders wel hetzelfde'